

af en Formueskat skulde se at faa afbetalt Statsgælden. Igennem alle disse Forslag bidrager vi til at bedre den danske Kronekurs og bedre de økonomiske Forhold her i Landet. Men hvad har Regeringen, hvad har Venstrepartiet at stille op? Vi kan ikke forlange, at den skal acceptere vore Forslag, det har man Ret til at sige nej til. Men saa kan vi forlange, at de angiver, hvad de har at stille op, hvad de har i deres Gryde for at bruge det ærede Medlem Hr. J. Jacobsens Udtryk. I saa Henseende har vi dog intet faaet at vide. Vi ved ganske vist, hvad de Konservative vil, de vil Told. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde udtrykkelig, at de vilde i højere Grad støtte Erhvervene, og det skulde være igennem Told. Told er en Slags Kvaksalveri, som ikke kan bedre Forholdene, men det er jo dog et Program, viist eller galt, man kan ikke sige andet, end at det er dog noget, der foreslaas fra det konservative Parti. Men Regeringspartiet har intet at foreslaa, og det er Dag for Dag mere og mere nødvendigt, at vi faar at vide, hvad der skal gøres overfor den synkende Kronekurs. Der er kun 2 Faktorer, der kan udrette noget her, og det er den højt-ærede Regering og Nationalbanken, og de Faktorer maa nødvendigvis tage Affære. Der synes ikke at være Udsigt til, at Regeringen vil gøre det. Der synes heller ikke at være Udsigt til, at Nationalbanken vil gøre det. Nationalbanken har det nogenlunde som Offenbachs Politi: den kommer, naar alt er forbi; den har ført en i høj Grad forfejlet Valutapolitik, som maaske kunde have været god, hvis den var kommet før; men da Nationalbanken kom med den, var det i alt Fald for sent. Den har ført en forfejlet Diskontopolitik, idet man ved den forhøjede Diskonto har hindret Byggeriet og al Fremme af økonomiske Forhold. Paa det Aarsmøde, der blev holdt forleden i Nationalbanken, var der endogsaa Aktionærer, der sagde, at det var Bankens Opgave at genskabe en Normalkurs for den danske Krone; og det er jo rigtigt; det er naturligvis Nationalbanken, der har Ansvaret derfor, og Regeringen maa faa Banken til at make Ret, hvis den ikke vil gøre det godvilligt. Der var Spørgsmaal fremme paa Generalforsamlingen om Indløsningspligt med Guld til 70 pCt. nu og stigende med 2 pCt. aarlig til Parikurs. Det var et meget lempeligt Forslag overfor Banken. Jeg skal ikke kunne sige, om dette var rigtigt eller ikke, men saadanne Forslag har der været fremme, uden at Nationalbanken

har givet fjerneste Tegn til at overveje Spørgsmaalet om Kronekursen eller gøre noget for at faa Spørgsmaalet løst. Tværtimod, Bankens Direktion skar ned paa de paagældende Aktionærer uden at faa Spørgsmaalet drøftet. Det forekommer mig ikke, at vi kan blive ved paa denne Maade; der maa nødvendigvis ske noget i denne Sag. Enten maa Regeringen eller Nationalbanken gribe ind, saa den danske Krone bliver stabil i alt Fald, saa vi kan slippe for det sørgelige Fænomen, den stadig faldende Kurs, Vareprisernes Stigning, medens Lønningerne stiger saa sent, at Hjemmene ødelægges, forinden Stigningen er tilstrækkelig; alting bliver ødelagt økonomisk; det er ogsaa umuligt for Kommunerne at skaffe Balance paa Regnskaberne, saa længe Kronen ikke er blevet stabil. Denne Usikkerhed ødelægger alt; der maa et Program til fra Regeringens Side, den kan ikke vedblivende sidde og lade de frie Kræfters Spil raade. I det Forslag, som vi lige i dette Øjeblik har vedtaget, kan Ministeriet se et Eksempel paa, at man ikke altid kan forlade sig paa de frie Kræfters Spil; det er somme Tider nødvendigt at gribe ind. Det kommer ligesom bag paa Regeringen, naar den skal til det, og den kommer ikke, før den, som man siger, er forbandet nødt til det. Det var klogere, om Regeringen havde Overblik over de økonomiske Forhold, og om den imødegik Vanskelighederne, inden de kom bag paa Ministeriet som Juleaften paa Kællingen.

Vi har altsaa faaet et Stikord fra Regeringen, men ikke noget Program. Dette har hidtil Socialdemokratiet været ene om at give. Men hvad det konservative Folkeparti angaar, maa jeg sige, at det er vist haabløst at formane dette Parti eller give det gode Raad, for det tager ikke mod Fornuft, og det bliver ved at fremture i den Blindgade, hvori det er inde. Det vil aabenbart ikke andet end hænge i Bagsmækken af Venstres Vogn og se at faa Lov til at hænge der saa længe som muligt. Det er egentlig sørgeligt; thi der kunde være en Fremtid for det konservative Folkeparti, hvis det vilde give Afkald paa den Snes Proprietærer, det kører rundt med, og som alligevel ikke tæller ret meget og før eller senere vil gaa over til Venstre, og saa selv blive et konservativt Byparti; saa kunde det have en stor Fremtid for sig i Landet og kunde virkelig komme til at gøre et selvstændigt og nyttigt Arbejde i Samfundshusholdningen, idet en Opposition til alle Sider er nød-